

Рис.1. Вимоги до облікової інформації

Висновки та пропозиції. Облікова інформація – це інформація, яка характеризує стан підприємства за певний проміжок часу. На основі цієї інформації керівники підприємств аналізують діяльність організації, приймають рішення про більш ефективне управління, розробляють стратегічні плани розвитку бізнесу на майбутні роки.

Список використаних джерел:

1. Загородній А. Г. Аналіз релевантної управлінської інформації при прийнятті інвестиційних рішень з урахуванням впливу чинників ризику / А. Г. Загородній, Г. О. Партин, А. І. Ясінська // Вісник Львівської комерційної академії. – 2016. – № 35. – С. 132 – 136.
2. Бруханський Р. Ф. Облікова інформація у забезпеченні прийняття ефективних управлінських рішень стратегічного характеру / Р. Ф. Бруханський // Інноваційна економіка. Всеукраїнський науково-виробничий журнал. – 2014. – № 8 (34). – с. 267-270.
3. Карлін М. І. Управління державними фінансами: [навч. посібн.] / М. І. Карлін, О. В. Борисюк. – Луцьк : ПП Іванюк , 2013. – 273 с.
4. Слюсар Т. М. Облік і аналіз релевантної інформації для прийняття управлінських рішень / Т. М. Слюсар // Економічні науки. – 2016. – Ч. 4.- № 9 (33). – С. 353 – 357.

Галкін В.В., старший викладач
Горскіна Л.С., здобувач вищої освіти
Миколаївський національний аграрний

РЕЗЕРВИ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ОБ'ЄКТ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Важливим механізмом забезпечення стабільності діяльності сільськогосподарських підприємств в умовах конкуренції виступає надійний захисний механізм нейтралізації комерційних ризиків – процес резервування матеріальних і фінансових ресурсів. Методика формування, відображення та використання резервів в бухгалтерському обліку не мають достатнього обґрунтування, послаблена увага до облікових резервів як інструменту стабілізації діяльності підприємства, що негативно впливає на загальні процеси ринкових перетворень в Україні.

Вивченням основних задач і проблем, пов'язаних з практичним та теоретичним застосуванням прийомів та методів обліку резервів, займалися багато зарубіжних і вітчизняних учених, зокрема Н.І. Дорош, Ф.Ф. Бутинець, В.П. Завгородній, М.Т. Білуха, Ю.А.Верига, С.М.Дячек, М.О.Козлова, В.С. Терещенко, Я.Д.Крупка, І.Й.Яремко, В.Я. Савченко, О.А. Петрик та інші.

Резервування є чи не найкращим методом захисту підприємства від ризиків, незважаючи на це, існує значна кількість проблем теоретичного та практичного характеру, які потребують уточнення та подальшого дослідження.

Однією з проблем є суперечність трактування поняття «резерви», відсутність серед науковців єдиного підходу до його змісту та трактування сутності.

Термін «резерв» походить від французького «reserve», що в перекладі на українську означає - запас, або від латинського «reserve» - зберігати, економити.

Під резервами другого виду необхідно розуміти фактори, які будуть сприяти збільшенню ефективності діяльності підприємства та усунути негативний вплив інших чинників. Ці резерви є потенційними, ще не використаними можливостями розвитку та удосконалення діяльності підприємства.

Резерви, створювані на підприємстві, за змістом можна поділити на такі види:

- фінансові резерви, що забезпечують фінансову стійкість підприємству при негативному впливі зовнішніх та внутрішніх факторів;
- економічні, які призначені для того, щоб підвищити ефективність діяльності підприємства;
- матеріальні, які являють собою збережене конкретне майно на випадок певної потреби;
- інші резерви (трудові, виробничі, страхові, резерви робочого часу тощо).

Антиципаційний характер резервів зумовлює певні складності їх бухгалтерського обліку, зокрема відображення в балансі та оцінювання. Включення резервів до об'єктів бухгалтерського обліку вимагає дещо іншого відношення до їх класифікації та сутності.

Доцільність виділення облікових резервів зумовлена тим, щоб чітко показати резерви, які формують у системі бухгалтерського обліку як засіб впливу на фінансовий результат та забезпечення відповідності доходів і витрат.

Роль облікових резервів пов'язана з конкретизацією їх функцій, які полягають у:

- забезпеченні системою бухгалтерського обліку надання об'єктивної інформації про ефективність управління;
- стабілізації інформаційної моделі діяльності підприємства;
- інформаційному забезпеченні фінансового планування.

Яремко І.Й. розглядає резерви як підставні об'єкти, які зазначаються в обліковій системі для з'ясування вартості інших об'єктів.

Вчений виділяє такі види резервів: резерви майбутніх витрат і доходів, потенційні резерви, оціночні резерви та скриті резерви [1]. Засновані на підприємстві резерви відображаються у бухгалтерському обліку та фінансовій звітності, вони здійснюють значний вплив на капітал підприємства та його фінансові результати.

Ю.А. Верига стверджує, що «необхідність створення резервів обумовлена одним із принципів бухгалтерського обліку, а саме розмежування доходів і витрат між звітними періодами» [2].

І. Й. Яремко вважає, що «створення резервів в обліковій системі, виходячи з методологічних процедур подвійного запису, є прийом зрівноважування вартості майна і розміру капіталу економічної одиниці... його не слід розуміти буквально, тому що в дійсності утримуються складові частини майна (цінності), які дорівнюють вартості створених резервів» [1].

В економічній науці, і зокрема в методології бухгалтерського обліку, використовують кілька понять, пов'язаних з резервуванням, – резерви, резерви капіталу, антиципації, резервний капітал, резервний фонд, регулятиви тощо. Ці поняття подібні за змістом, проте не тотожні.

Резерви капіталу (регулятиви) утворюються до формування фінансового результату (прибуткового капіталу), не залежать від його значення (прибуток чи збиток), а навпаки, безпосередньо впливають на його величину.

Резервний капітал формується за рахунок прибутку, що означає певну залежність від його отримання (за умов отримання збитків резервний капітал не формують).

З погляду призначення регулятиви формують для забезпечення фінансового результату (прибуткового капіталу) від ринково-кон'юктурних факторів (зміни рівня цін, потенційних зобов'язань, неплатоспроможності дебіторів тощо), а резервний капітал формують для «захисту» зареєстрованого (пайового) капіталу від форс-мажорних обставин, банкрутства (тобто від його редукції).

Узагальнюючи вищезазначене можна стверджувати, що процес резервування забезпечує стабільність діяльності підприємства та самострахування від господарських ризиків.

Аналіз літературних джерел засвідчує, що існує різноманітне трактування науковцями поняття «резерв». Існуюча різноманітність резервів, їх призначення та економічний зміст призводять до термінологічної плутанини та пошуку хибних джерел їх формування і характеру використання. Таким чином, існує необхідність здійснення подальших досліджень у напрямку визначення та обґрунтування категорії —резерви, їх класифікації та відображення у бухгалтерському обліку і звітності.

Список використаних джерел:

1. Яремко І. Й. Економічні категорії в методології обліку: [монографія] / І. Й. Яремко. – Львів : Каменяр, 2002. – 192 с.
2. Верига Ю.А. Резерви підприємств України: облік і подання інформації у звітності / Ю.А. Верига // Вісник ЖДТУ. Економічні науки. – Житомир, 2003. – № 4 (26). – С. 52-58.
3. Пархомчук О.О. Резерви та їх значення для організації обліку: сутність поняття / О.О. Пархомчук // Проблеми теорії та методології бухгалтерського обліку, контролю і аналізу. Міжнародний збірник наукових праць. / Серія: Бухгалтерський облік, контроль і аналіз. Випуск 3 (18). / Відповідальний редактор д.е.н., проф. Ф.Ф. Бутинець. – Житомир: ЖДТУ, 2010. – С. 274-283

Галкін В.В., старший викладач
Охота Н. В., здобувач вищої освіти
Миколаївський національний аграрний
університет, м. Миколаїв, Україна

ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «РАХУНКИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ»

Облік виник і розвивається у зв'язку з потребою суспільства в необхідній і достатній інформації щодо наявності та руху майна з метою контролю та управління господарськими процесами і їх результатами.

Бухгалтерський облік є локальним і включає всю технологію інформаційного процесу, яка охоплює процес виявлення, вимірювання, реєстрації, накопичення, узагальнення, зберігання та передачі інформації про діяльність підприємств, організацій і установ зовнішнім і внутрішнім користувачам для прийняття рішень. З огляду на це він перетворився на міжнародну мову бізнесу і став обов'язковою передумовою успішної діяльності всіх господарюючих процесів.

Бухгалтерський облік нині є важливою складовою економічної науки, забезпечуючи технологію отримання необхідної інформації про господарюючий суб'єкт. Він тісно пов'язаний з такими науками, як статистика, фінанси, менеджмент, із правовими та соціальними науками. Основні принципи бухгалтерського обліку є однаковими для господарюючих суб'єктів всіх видів діяльності й забезпечують єдині підходи щодо ведення бухгалтерського обліку та складання фінансової звітності [1].

Рахунки – це один з елементів методу бухгалтерського обліку, спосіб групування і поточного відображення за певними ознаками наявності та руху засобів підприємництва і їхніх джерел та господарських процесів [2].

В процесі господарської діяльності виникають зміни в складі засобів і джерел. Для того, щоб врахувати усі зміни, використовують систему рахунків бухгалтерського обліку.

Зафіксована в первинних документах інформація за технологією облікового процесу підлягає реєстрації та класифікації (групуванню) з метою її систематизації